

Nasza Wspólnota

nr 161

20 listopada 2022 r.

Rektorat pw. św. Michała Archanioła w Przemyślu

ul. Bakończycka 5, 37-700 Przemyśl
tel. 507 070 550, e-mail: t.picur@libero.it
strona internetowa: michal.przemyska.pl

Msze św. i intencje: 21-27 listopada 2022 r.

21.11, poniedziałek – wsp. Ofiarowania NMP, godz. 17.00
Za dusze w czyśćcu cierpiące

22.11, wtorek – wsp. św. Cecylii, godz. 17.00
Za zmarłych polecanych w wypominkach

23.11, środa, godz. 17.00
Za zmarłych z rodziny i dusze czyścicowe

24.11, czwartek – wsp. św. Andrzeja Dung-Lac i in., godz. 17.00
+ Józefa Maciurzyńska

25.11, piątek – wsp. św. Katarzyny, godz. 17.00
+ Julian

26.11, sobota, godz. 17.00
++ Stanisław i Joachim

27.11, I niedziela Adwentu, A

9.00: ++ Tadeusz Klajn i Karolina Kornelak

11.00: Za zmarłych z rodziny Biegajów, Szólków i Cabanów

Ogłoszenia

◆ Serdecznie dziękuję:

- Piotrowi i Józefie Słysz – za kwiaty, sprzątanie i przygotowanie kaplicy na dzisiejszą niedzielę,

- Osobom, które złożyły ofiary na utrzymanie kaplicy.

◆ Jak każdego 22. dnia miesiąca, w najbliższy wtorek w naszej Wspólnocie obchodzimy Dzień Papieski. Porządek liturgiczny:

16.00 – wystawienie Najświętszego Sakramentu i adoracja w ciszy,

16.45 – wspólna koronka do Bożego Miłosierdzia,

17.00 – Msza św.

Bezpośrednio po Mszy św. – modlitwa w intencji rodzin i błogosławieństwo relikwiami św. Jana Pawła II.

◆ Za wszystkich Dobroczyńców modlimy się szczególnie w każdą środę, prosząc, by Bóg wynagrodził im za każdy dar potrzebnymi łaskami, opieką i błogosławieństwem dla ich rodzin.

Z dzisiejszej liturgii słowa

Gdy ukrzyżowano Jezusa, lud stał i patrzył. A członkowie Sanhedrynu szydzili: «Innych wybawiał, niechże teraz siebie wybawi, jeśli jest Mesjaszem, Bożym Wybrańcem».

Szydzili z Niego i żołnierze; podchodzili do Niego i podawali Mu ocet, mówiąc: «Jeśli Ty jesteś Królem żydowskim, wybaw sam siebie».

Był także nad Nim napis w języku greckim, łacińskim i hebrajskim: «To jest Król żydowski».

Jeden ze złoczyńców, których tam powieszono, urągał Mu: «Czyż Ty nie jesteś Mesjaszem? Wybaw więc siebie i nas».

Lecz drugi, karcąc go, rzekł: «Ty nawet Boga się nie boisz, chociaż tę samą karę ponosisz? My przecież – sprawiedliwie, odbieramy bowiem słuszną karę za nasze uczynki, ale On nic złego nie uczynił».

I dodał: «Jezu, wspomnij na mnie, gdy przyjdiesz do swego królestwa». Jezus mu odpowiedział: «Zaprawdę, powiadam ci: Dziś będziesz ze mną w raju».

(Łk 23,35-43)

W trosce o formację

Jak dobrze żyć, gdy odchodzą najbliżsi?

Beata Dązbłaż: Mijają trzy lata, w ciągu których straciłaś trzy bliskie ci osoby: 8 października 2018 r. w traumatycznych okolicznościach odszedł twój mąż Piotr, w lipcu mija rok od śmierci twojej mamy, a w marcu tego roku zmarł twój teść. Gdy patrzysz na to z pewnej odległości, jeszcze nie tak dużej, ale jednak, co myślisz o tych doświadczeniach? Jak się w nich odnajdujesz?

Ewa Pawłowska: Myślę, że patrząc z perspektywy, wszystkie trudne doświadczenia mają sens – są smutne, traumatyczne z jednej strony, a z drugiej, widzę je też jako niosące wartości. Choć to zabrzmiałoby paradoksalnie, dają mi one bardzo dużą świadomość i pobudzają do refleksji nad życiem i śmiercią. Szczególnie nad śmiercią, z którą nie byłam oswojona od dzieciństwa, gdyż pierwsza bardzo bliska mi osoba, moja babcia, odeszła ponad dwadzieścia lat temu. Myślę dziś, że babcia, mocno doświadczona przez życie i bardzo mądra, miała tę śmierć oswojoną. Przygotowywała się do niej. Nie zapomnę, gdy pokazała mi pudełeczko z ubraniami, mówiąc, że przygotowała je sobie na śmierć. Byłam wtedy bardzo młoda i zapytałam ją, czy nie będzie jej w tym zimno. Babcia tylko się uśmiechnęła. Myślę dziś o niej jako o bardzo pokornym i wierzącym człowieku. Mama podobnie, miała przygotowane ubranie w razie śmierci.

Co rozumiałaś?

Jest taka myśl, że śmierć jest czymś oczywistym i nieuchronnym. I tak naprawdę powstaje pytanie, dlaczego my tej śmierci tak bardzo się boimy? Może dlatego właśnie, że jest taka nieodwracalna, ale przecież wpisana w nasze życie. Myśląc racjonalnie, powinniśmy się z nią oswajać i liczyć. Ale także troszczyć się o to, żebyśmy mieli szczęśliwe życie i maksymalnie je wykorzystali. Po czasie widzę, że nie rozumiałam zachłanności Piotra na życie.

Kiedyś powiedziałaś, że biegłaś za Piotrem...

Wydawało mi się, że go rozumiem, ale tak naprawdę nie rozumiałam go do końca. Dopiero teraz zrozumiałam, że żył zachłannie, bo chciał to życie przeżyć maksymalnie i dobrze, zrobić jak najwięcej.

Co było największym oparciem dla ciebie w tym czasie?

Ludzie. Zawsze u mnie człowiek jest na pierwszym miejscu i to się nie zmieni. Ludzie trzymali mnie przy życiu z jednej strony, a z drugiej wiara w to, że życie nie kończy się na ziemi. A przezwyciężanie trudności wpływa na nasz rozwój, trudne wyzwania są motorem, to nas pcha do przodu. Sukcesy często usypiają.

Kłóciłaś się z Panem Bogiem?

Nie... nie kłóciłam się. Gdy Piotr leżał na OIOM-ie nieprzytomny, bez kontaktu, dostałam modlitwę ojca Dolindo. Te słowa „Jezu, Ty się tym zajmij”, towarzyszyły mi cały czas i zostały ze mną... To była dla mnie potężna lekcja pokory, że sprawy niezależne ode mnie po prostu oddaję. Dostałam też od zaprzyjaźnionej osoby modlitwę Henry’ego Scotta Hollanda: „Wszystko jest w porządku, śmierć jest niczym” – to także bardzo mi pomogło. Nie miałam więc, a przynajmniej nie pamiętam, momentu buntu i walki z Panem Bogiem. Nie zadawałam pytania: „dlaczego ja”. Oddałam Panu Bogu to, na co nie miałam wpływu.

To chyba cię uratowało.

Było tak czasem, że łzy same mi płynęły z nienacka, tak jest w żałobie... Ale byłam w gronie przyjaciół, wszyscy to rozumieli. Nigdy nie brałam żadnych środków wyciszających, wręcz przeciwnie, chciałam przeżyć to świadomie, obserwując siebie.

Które z towarzyszących ci uczuć uznajesz dziś za najcenniejsze?

Myślę, że to pokora właśnie, przyjęcie tego, co nieuchronne, czyli śmierci. Tak jak mówiłyśmy na początku – trzy odejścia w krótkim czasie, i każde było inne. Myślę, że pokora jest łącznikiem, jeśli chodzi o pożegnania tych trzech osób. Śmierć Piotra była nagła, zaskakująca, nie byłam przy nim w momencie jego odchodzenia, bo nie było takiej możliwości w szpitalu. Podobnie było z mamą, w czasach pandemii dostaliśmy z tatą 20 minut na ostatnie pożegnanie i to było traumatyczne dodatkowo. Natomiast śmierć teścia przyniosła mi ogromny spokój, gdyż miałyśmy z teściową możliwość towarzyszenia mu. Odchodził w domu, do końca trzymany za rękę, w otoczeniu bliskich osób i miał niesamowity spokój na twarzy. To było metafizyczne przeżycie. W momencie jego ostatniego oddechu popłynęły mu łzy po policzkach. Odszedł w wielkim spokoju, który również nam dał ukojenie.